

Elaeagnus ebbingei

Hoogte	2-4 m
Breedte	2-4m
Kroon	rond, dichte kroon
Schors en takken	bruin, grijs
Blad	grijsgroen, groenblijvend
Bloemen	wit, bloeit in oktober-november, geurende bloemen
Vruchten	bruinrood
Stekels/doorns	Geen
Giftigheid	gewoonlijk niet giftig voor mensen, (grote) huisdieren en vee
Grondsoort	lemige grond, zandgrond, voedselarme grond
Bodemvochtigheid	kan op droge grond
Verharding	verdraagt geen verharding
Winterhardheid	7a (-17,7 tot -15,0 °C)
Overige bestendigheden	bestand tegen strooizout
Toepassing	boombakken, daktuinen, kustgebieden, industriegebied, kleine tuinen, patiotuinen
Vorm	hoogstam boom, meerstammige boom

Elaeagnus ×ebbingei is een middelgrote struik met een ronde groeiwijze tot circa 4 m hoogte. De jonge twijgen zijn bruin, later groengrijs en met kleine schilfers (wrattig) bezet. Het is een halfwintergroene struik die feitelijk alleen in koudere winters (een deel van) het blad afwerpt. De bladeren zijn glanzend donkergroen aan de bovenkant en zilverig geschilferd aan de onderkant. De kleine, aangenaam friszuur geurende, bloemen verschijnen in oktober-november in bundels in de bladoksels. Hoewel ze verscholen zitten tussen het blad trekken ze veel bijen aan. De kunnen gevolgd worden door ovale, besachtige vruchten van circa 1 cm lengte. Deze zijn bij rijpen bruinrood en. Ze zijn eetbaar, maar smaken erg wrang.

Elaeagnus ×ebbingei ontstond in 1938 uit een kruising tussen E. macrophylla en E. pungens. Er waren oorspronkelijk twee zaailingen die, pas in 1976, respectievelijk 'Albert Doorenbos' en 'The Hague' werden genoemd. Deze verschillen slechts in detail van elkaar en in praktijk worden de verschillende klonen allemaal als E. ×ebbingei gekweekt en verhandeld.

Het is een veelzijdige plant die in plantvakken, hagen of als solitair toegepast kan worden in parken, tuinen, begraafplaatsen, etc. Is bestand tegen luchtverontreiniging en zeewind, dus ook geschikt voor gebruik in industriegebieden en aan de kust. Houdt van een goed doorlatende bodem, bij voorkeur neutraal tot zuur. Op kalkrijke bodem kan het blad chlorotisch worden.